

?Pere Alier, sons i silencis

Il·lustració: Maria Picassó

Si sou dels que tot sovint passeu pel carrer Sobrerroca segur que el coneixereu, perquè hi ha viscut tota la vida: Pere Alier i Vallès. Estadant principal de la casa Vallès -aquesta on s'està **El Pou de la gallina**- ell hi ocupa la planta noble. Ben bé 400 metres quadrats que sumen segles d'història local, aleshores que el carrer acollia els prohoms de la ciutat i entre el Joc de la Pilota i la Plaça Major s'arraïmaven jutges i notaris, hisendats, tot gent d'upa com el seu besavi, Josep Vallès i Ferrer, alcalde i primer president de la Caixa de Manresa! El barri ha canviat molt, però al pis, entre cornucòpies i les mateixes cadires isabelines, el Pere hi fa vida amb la més gran naturalitat: hi ha viscut sempre i, segons que diu, no fa pas pensament d'anar-se'n. També li agrada molt el carrer, amb tot el tràfec que recorda des de xic, quan càndidament repartia estampetes de sant Ignasi, allà a l'oratori. Nascut el 1964, ell era el petit de tres germans i fins potser recordeu la botiga que els pares menaven al carrer d'en Guimerà. Articles de regal, tot de bon gust i delicat. Al Pere la botiga li agradava, però estudiar no tant, de manera que enllestida la primària va optar per l'electrònica a l'escola diocesana de Navàs. Cinc anys després i resolta la mili en quinze dies - d'alguna cosa havien de servir aquells peus cavus!- el Pere inicia una trajectòria laboral que va des del muntatge d'ulleres al suport elèctric d'una fàbrica de gasses. Fins que, al capdavant, s'incorpora a un equip de manteniment d'ascensors. Amunt i avall, de dilluns a divendres i caps de setmana de guàrdia. «I que duri!», us amolla, perquè la feina és distreta i a ell ja li agrada anar d'un lloc a l'altre. Tampoc no és home de gaires paraules: busca l'avaria, la repara i us ho deixa net i llest tan aviat com pot. Però al Pere allò que de debò li agrada és la música. Posar música, punxar discos, escoltar-la. Tota la música. «La mare prou hauria volgut que aprenguéssim instrument. Ella, que havia crescut a Barcelona, tenia la carrera de piano, feta al Liceu!». Ell no, però abans de dotze anys ja provava de fer el disc-jokei amb un parell de plats i els seus discos de vinil. Per això l'hauríeu de recordar: perquè el Pere és un melòman empedreït que s'ha passat la vida posant música des del silenci dels controls radiofònics. Mai ha xerrat pel micro. Però ha sortit a tots els crèdits finals de milers de programes, des de Ràdio Llamborda i després Ràdio Ciutat - aquí com a promotor directe!- i encara a Ona7, o Flash Ciutat, Ràdio Manresa... i fins fa ben poc a l'Styl FM i a Styl Clàssics. Quin tip de fer ràdio, sempre com a promotor o col·laborador! També va participar en l'experiència aquella que va ser Tele7, la primera televisió manresana. I a tot arreu hi ha fet amics que l'han acompanyat després. S'enorgulleix que, com tècnic de so voluntari, va

col·laborar als primers castells de focs piromusicals, «amb la pirotècnia Igual, dúiem la música en diferents cassets!» o fins i tot al segon Correfoc, establint aquell cabdell infinit de la moscada o el tema darrer que és *vacances*, i que us acompanya la memòria de tots els finals de festa major! En acabat, el Pere us parlarà dels seus viatges, de la teca i de la bona amistat que el lliga al Josep Maria Oliva després de centenars de programes *Carregats de romanços*. Plegats n'han fetes de molt grosses, i de tots colors, però ell sempre en calla més que no en diu. I amb la mirada afable d'uns ulls si-són-no-són blau-verds, respira a fons i viu la vida a glopets, cada dia. Serenament.